

mænd. Da man i sin Tid fastsatte Hartkornsskatten, blev den kun fastsat efter Jordens Produktionsevne for Landbruget, og der blev givet uhyre mange Bestemmelser om, hvorledes man særlig skulde udfinde Produktionsevnen for de udyrkede Arealer som Enge, Kærstrækninger og saadant, men der blev ikke taget mindste Hensyn til Beliggenheden. Der blev taget et Fikserpunkt for Jordens Frugtbarhed og uddannet en Stab af Folk, der skulde lede hele denne Forretning, og dog tog det 16 Aar, fra 1806—1822, inden de blev færdige med dette Arbejde. Ganske vist har Konferensraad Rothe sagt, at hvis vi ikke den Gang var kommet ind i den uheldige Krig, vilde Arbejdet vistnok kunne være afsluttet paa 6 Aar. Men Opgaven var simpel imod den Opgave, der nu stilles Vurderingsraadene; og hvad Forberedelse har Vurderingsraadene haft? Ja, de har ganske vist kunnet læse de Prøver, som er gjorte under Overskyldraadets Ledelse; men hvorvidt Overskyldraadet virkelig har kunnet angive den rigtige Vejledning til at løse Opgaven, er det vist vanskeligt absolut at sige. Jeg er overbevist om, at Vurderingsraadet med de Midler, det har, selv med Anvisning fra Finansministeren om, hvorledes det skal bedømme de forskellige Dele, jeg her har nævnt, vil være ude af Stand til at foretage en Vurdering, der giver — jeg vil ikke sige et korrekt Billede, det vilde være alt for meget, det naar vi vist aldrig —, men blot et nogenlunde rigtigt Billede af Jordens Værdi. Men hvad vil vi saa faa ud af at paalægge Vurderingsraadene dette? Vi vil kun give dem et betydeligt større Arbejde, og det vil ikke kunne gøres uden stor Bekostning. Jeg er overbevist om, at denne Jordvurdering vil virke i høj Grad forstyrrende paa Ejendomsskyldansættelsen, som skal foretages samtidig. Jeg kan derfor ikke tilsige den højtærede Finansminister Løfte om, at den Gruppe, jeg tilhører, vil gaa ind paa dette. At naa en Grundværdiansættelse, der kan være Grundlag for en retfærdig Skatteansættelse, er sikkert saa vanskeligt, at det aldrig vil naas. Forholdene med Hensyn til Grundværdierne er saa forskelligartede, at det vil være vanskeligt for ikke at sige umuligt at opstille Regler, der kan passe overalt, og skal vi virkelig, fordi en hel Del Geogister her i Landet ønsker at fremtvinge deres Grundværdibeskatning, nu paatage os et saa stort Arbejde som det, der i det foreliggende Lovforslag paalægges Vurderingsraadene?

Vejstrup: Da vi i Samlingen 1913—14 behandlede et Lovforslag af ganske samme Karakter som det, der i Dag foreligger for det høje Ting, skal jeg ikke bruge mange Bemærkninger til Motivering af mit Partis Stilling til Lovforslaget, thi det forekommer mig, at Forholdene tilstrækkeligt har godtgjort, at Tilslutning til den Tanke, som ligger til Grund for Lovforslaget, er i høj Grad paakrævet. Ejendomsskyldens Mangler har jo igennem mange Aar været stærkt iøjnefaldende for os, der rundt omkring i Kommunerne har maattet bruge den som Grundlag for Beskatning. Det er i Virkeligheden ganske urimeligt at forlange, at Skattemyndighederne Landet over skal lægge en god og fornuftig Ligning, naar selve Grundlaget, saaledes som Tilfældet er i dette Øjeblik, er i den skønneste Uorden. I Øjeblikket er store Kapitaler bundne omkring i Ejendommene, men de unddrager sig fuldstændig Skattepligten. Med Hensyn til Formuen er det saaledes, at Skatteyderne er i Stand til at komme til Ligningsmyndighederne og sige til dem: Vi er Ejere af saa og saa mange Tusind, men vi ønsker ikke at betale Skat af dem. Dette har jeg i min Egenskab af Medlem af Ligningskommissionen været udsat for; men at Skattegrundlaget er i den Grad i Uorden, forekommer mig ganske uanstændigt, og den højtærede Finansminister fortjener derfor Tak for at have fremsat det foreliggende Lovforslag for Rigsdagen, saaledes at man kan faa Lejlighed til at ændre dette urimelige Forhold.

Den Regel, som ligger til Grund for Ejendomsskyldbekskatningen, er jo den, at Værdien skal fastsættes i Henhold til Handel og Vandel, og det er i Virkeligheden den eneste Regel, som vi lægger til Grund ved Ejendomsskyldvurderingen. Jeg har tidligere gjort opmærksom paa, at den nuværende Lov medfører grove Inkonsekvenser paa Grund af den lange Vurderingsperiode. Det er soleklart, at naar man har saadanne Konjunktursvingninger som dem, man har været Vidne til i de senere Aar, maa Forholdene blive uheldige, det Skattegrundlag, som det har været Meningen at lægge, da man vedtog Ejendomsskyldloven, er blevet i høj Grad forrykket. Dette er et af de to Hovedpunkter, som det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at ændre, idet det i § 1, første Stykke, hedder, at der i 1916 skal foretages en almindelig Vurdering til Ejendomsskyld, og at denne skal lægges til Grund ved Skyldens Beregning fra 1. Juli 1916, og i § 3, andet Stykke, hedder det, at